

Slovensko

Etapa 244

Start: Izola , Hotel Marina

Cíl: Portorož, Grand Hotel Metropol

Průjezd: Piran

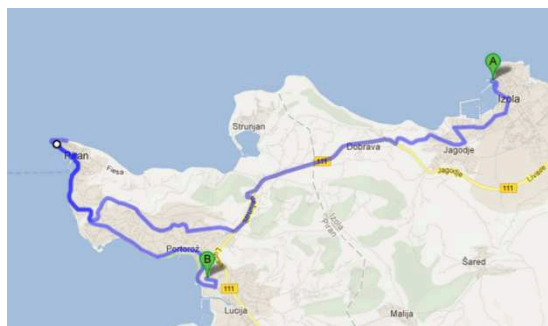
Vzdálenost: 17,3 km

Ujeto 17. 12. 2012

Je adventní čas, doma jsme už rozsvítili třetí svíčku na věnci a ve všech městech se rozsvěčují vánoční stromy. Předvánoční Izola jej má postaven na náměstí uprostřed starého města. Tam jsem si víceméně jen odskočil, protože pak jsem ještě kousek cesty projel kolem jachtového přístavu a pak už od moře

k poloostrovu Piran. Cesta vede zvlněnou krajinou mezi olivovými sady, vinohrady a políčky. Je tady dost menších cestiček, ale já jedu po hlavní silnici. Do Portorože přímo bych to měl sotva 10 km, takže Piran je docela příjemným odbočením. Dojždím až na výběžek poloostrova, který by vypadal docela příjemně, kdyby nebylo zrovna podzimní sychravé počasí. Takže pouze krátce zastavuji, fotím a jedu do teplého hotýlku, kam to mám ještě kolem 5 km cesty většinou kolem moře.

Etapa 245

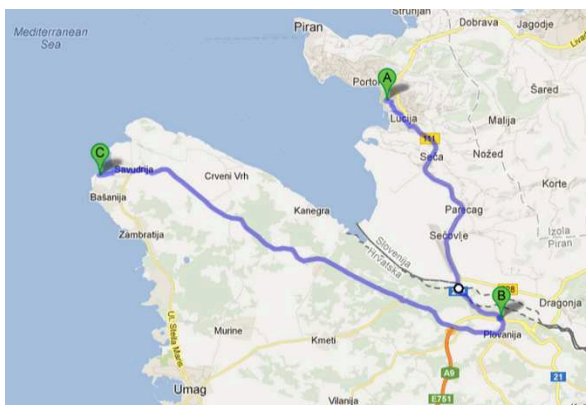
Start: Portorož, Grand Hotel Metropol

Cíl: Savudrija, Villa Valdepian, **Chorvatsko**

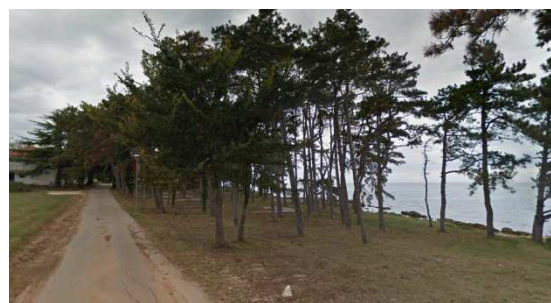
Vzdálenost: 21,8 km

Ujeto 19. 12. 2012

Dnes jsem kolem moře prakticky nejel, protože tude cesta nevede. Přes asi tři vesnice jsem projel k letišti Portorož a podél jeho betonové dráhy prakticky projíždím až k chorvatské hranici. Letiště moc velké není, ale létají sem i dopravní letadla. Bohužel jsem žádné dnes neviděl. Hranici tvoří řeka Dragonja a za ní již leží Istrijská Župa. Cesta do cílové vesnice Savudrija pak vede typicky již chorvatským způsobem mezi kamením, hlavně že je to rovná, pěkná asfaltka. Istrija mne vítá.

To přivítání při cestě je plné billboardů, takovou jejich hustotu jsem dlouho neviděl. Po čase se silnice zužuje a billboardy mizí. Místo nich lemují cestu kamenité zídky, snad běžné v celém Chorvatsku. Pak ještě keře a jinak nic. Pokud minu pár domků, vesničky mají dvojjazyčné označení, druhým jazykem je italština. Ta přítomnost Itálie je tady znát všude. Zřejmě sem Italové jezdí na levné dovolené. Další, co mne zaujalo, je červená hlína, ano, už si vzpomínám. Viděli jsme ji na políčkách kolem Novigradu před nějakými lety. A do Novigradu je to odtud jen kousek.

Pomalou dojíždím k moři, úzká asfaltka mne vede kolem pustého, borovicemi lemovaného pobřeží až k hotelu.

Jsem v prvním chorvatském cíli a začnu zapisovat další kapitolu své předdůchodové cesty.

